

Arrest

nr. 145 534 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROUCKE, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken, afkomstig zijn uit Gujranwala, Punjab en een Ahmadimoslim zijn. Op 11 oktober 2010 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U verklaarde problemen te kennen met de "Khatme-e-Nabuwat". Op 17 juni 2013 nam het Commissariaat- generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw dossier bleek immers dat u in het Verenigd Koninkrijk gezeten had, iets dat u bleef ontkennen. Dit ondermijnde de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) gaf u pas aan inderdaad naar het Verenigd Koninkrijk gereisd te hebben. De RvV volgde echter bovenstaande beslissing.

Op 15 oktober 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde problemen, maar u verplaatste het incident dat aanleiding gaf tot uw vertrek terug in de tijd. Tevens beweerde u dat uw familie problemen kende in Pakistan. U zou ondertussen ook in Duitsland een asielaanvraag hebben ingediend. Tevens zou u gehuwd zijn met uw verloofde, die een asielaanvraag in Duitsland indiende. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Duitse asioldossier, twee klachten die uw vader neerlegde bij de politie, een medisch attest, een attest over de functie die uw vader uitoefende in jullie gemeenschap, een ontvangstbewijs uitgeschreven door uw vader, uw huwelijksakte, attesten over de asielaanvraag van uw broer en uw echtgenote, beiden in Duitsland, een artikel uit een Belgische krant, attesten van de Belgische Ahmadigemeenschap over de functies die u bekleedde.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Zo werd uw eerste asielaanvraag afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering nooit in het Verenigd Koninkrijk geweest te zijn. De vaststelling dat u dit later toch toegaf, maar dat u uw directe vluchtaanleiding simpelweg in de tijd verplaatst, zonder dat u deze bewering op enige manier kunt staven, breekt verder het geloof in uw persoonlijke vrees voor vervolging af (gehoorverslag CGVS p. 4). U beweerde nooit asiel te hebben gevraagd in het Verenigd Koninkrijk, ondanks uw bewering dat u reeds bij uw vertrek uit Pakistan problemen kende. Dit ondermijnt de ernst van uw asielaanvraag. U verklaarde dat de Ahmadigemeenschap in Pakistan van uw problemen weet zou hebben, maar u kon dit niet attesteren. U gevraagd achter het paspoort waarmee u naar het Verenigd Koninkrijk reisde, verklaarde dat u dit zelf vernietigd zou hebben. De vaststelling dat u bewust uw reisdocument vernietigde, breekt verder de oprechtheid van uw verklaringen af. Bovendien gaf u het verlies van dit paspoort nooit ergens officieel aan, zodat het vermoeden ontstaat dat u nog steeds over dit paspoort beschikt maar dat u verkiest dit niet voor te leggen, mogelijks daar de inhoud niet strookt met uw verklaringen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in haar geheel.

Voorts beweerde u verschillende functies binnen de Belgische Ahmadigemeenschap uitgeoefend te hebben, een bewering die u ondersteunde door enkele attesten. Verschillende elementen ondermijnen echter de oprechtheid van deze verklaringen. U gaf een lijst van verschillende functies die u tussen 2010 en 2011, 2011 en 2012 en 2013 en 2014 uitgeoefend heeft. U gevraagd welke functies u tussen 2012-2013 had (een periode die ontbrak in uw overzicht) kon hier geen eenduidig antwoord op geven (gehoorverslag CGVS p. 5). U gaf aan het zich niet meer te herinneren maar u zou altijd wel een of andere functie hebben bekleed. Ter ondersteuning van uw bewering deze functies uitgeoefend te hebben legde u verschillende attesten voor. U er op gewezen dat een van de attesten met uw naam op, handelt over de verdeling van functies in uw gemeenschap in Antwerpen, in 2009, een moment waarop u naar eigen zeggen nog in Pakistan verbleef, verklaarde dat het hier om een andere Asim Raza ging (gehoorverslag CGVS p. 7). U gevraagd hoe men dan kan weten dat de andere lijsten met functies wel over u zouden handelen en niet over uw naamgenoot, kon enkel zeer algemeen herhalen dat het wel over u zou gaan. U gevraagd hoe u in staat was om de benoemingslijst van een andere persoon voor te leggen, verklaarde deze lijsten aan uw leider gevraagd te hebben maar u zou de documenten niet inhoudelijk bekeken hebben. Mocht er geloof worden gehecht aan uw bewering enkele functies

uitgeoefend te hebben, dan breekt deze verklaring duidelijk de ernst die u zelf aan deze functies hecht, af. Overigens blijkt uit uw beschrijving van uw taken duidelijk dat het hier eerder om sociale activiteiten binnen uw religieuze gemeenschap gaan, die niet tekenend zijn voor een doorgedreven religieuze beleving. Zo poetste u bv. straten, zamelde u bijdragen in, gaf u taken en literatuur aan leeftijdsgenoten, organiseerde u schrijfwedstrijden en bezocht u bv. oudere mensen in bejaardenhuizen. Er is hier dan ook geen sprake van doorgedreven religieuze activiteiten die u zouden doen opvallen. Deze activiteiten staan uw terugkeer naar Pakistan en uw religieuze beleving aldaar zeker niet in de weg. Overigens gaf u aan in Pakistan nooit enige functie in uw gemeenschap bekleed te hebben.

U verwees naar problemen die uw familie op dit ogenblik zou kennen. Zo legde u twee klachten voor ingediend door uw vader. Het gaat echter om gewone fotokopies waarvan de authenticiteit gezien het feit dat ze onderhevig kunnen zijn aan allerlei knip- en plakwerk, discutabel. U verklaarde dat men enkel kopies meekrijgt van een klacht. Op zich klopt dit, maar dan zou u de originele kopies met de originele stempels moeten kunnen voorleggen; u legt enkel een kopie van een afgestempeld document voor. Ook is het opvallend dat hoewel u reeds meer dan vier jaar in België bent, deze twee aanklachten verbonden kunnen worden aan twee recente voorvallen uit 2014. Dit versterkt het gevoel dat deze klachten op maat gemaakt zijn. Overigens dient hierbij op toegevoegde informatie gewezen worden waaruit blijkt dat in Pakistan allerlei vervalsingen bekomen kunnen worden. Ook verwees u naar een medisch attest dat volgens u over een aanval op uw broer uit 2013 zou handelen. Het gaat hier echter opnieuw om een fotokopie die bovendien zeer slecht leesbaar is (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze documenten ondersteunen dan ook geenszins uw verklaringen.

U beweerde dat uw vader een functie uitoefent in Pakistan. Ter ondersteuning hiervan legde u kopies voor van documenten over uw vader zijn functie. De authenticiteit van deze kopies kan echter niet gegarandeerd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat het hier om een functie met zeer beperkte reikwijdte gaat. Uw vader zou volgens u immers het hoofd uitmaken van 7 Ahmadihuishoudens. Dit kan bezwaarlijk als een grote verantwoordelijkheid omschreven worden. Dat uw vader mogelijks op zeer lokaal vlak enige invloed heeft in uw gemeenschap, ondersteunt uw persoonlijke vrees voor vervolging niet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren

doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Hoewel u reeds meer dan vier jaar in België verblijft bent u nog steeds niet in staat om een origineel identiteitsbewijs voor te leggen. De algemene informatie voegt niets toe aan uw persoonlijke vrees. Uw Duitse asielaanvraag en de asielaanvragen van uw broer en echtgenote kunnen zondermeer aanvaard worden. De documenten over uw vader zijn functie zijn enkel kopies, wat het geloof in de authenticiteit ondermijnt. Uw huwelijksakte kan aanvaard worden. Het Belgische krantenartikel wijst er enkel op dat u de straten op nieuwjaarsdag schoon houdt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, en van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een bundel met 14 stukken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Vluchtelingenstatus

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 112 503 van 22 oktober 2013. Dit arrest geniet thans kracht van gewijsde. Dienvolgens zullen, in de mate verzoeker verwijst naar de elementen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag indiende, deze niet opnieuw beoordeeld worden. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Daargelaten dat verzoeker zich baseert op dezelfde problemen als in zijn eerste asielaanvraag haalt verzoeker voor zijn tweede asielaanvraag aan dat hij verschillende functies binnen de gemeenschap bekleedt, dat zijn familie problemen zou ondervonden hebben in Pakistan die te wijten zijn aan de functie die verzoekers vader binnen de ahmadi-gemeenschap uitoefent. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt hij nog volgende documenten neer: zijn Duitse asiëldossier, twee klachten die zijn vader neerlegde bij de politie, een medisch attest, een attest over de functie die zijn vader uitoefende in de gemeenschap, een ontvangstbewijs uitgeschreven door zijn vader, uw huwelijksakte, attesten over de asielaanvraag van zijn broer en zijn echtgenote, beiden in Duitsland, een artikel uit een Belgische krant, attesten van de Belgische ahmadi-gemeenschap over de functies die hij bekleedde. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker ten slotte nog de verslechterde veiligheidssituatie voor ahmadi sinds het afsluiten van zijn vorige asielaanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet in twijfel wordt getrokken dat verzoeker zich gedurende zijn verblijf in België actief had ingezet voor zijn gemeenschap, doch werd vastgesteld dat de betreffende functies eerder wijzen op sociale activiteiten die niet tekenend zijn voor een doorgedreven religieuze beleving. Terecht kon de commissaris-generaal hieruit besluiten dat de activiteiten die verzoeker in België ontplooipte zijn terugkeer naar Pakistan en een religieuze beleving aldaar niet in de weg staan, te meer daar verzoeker had aangegeven nooit enige functie binnen zijn gemeenschap te hebben bekleed in Pakistan.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker deze conclusie en beklemtoont hij dat hij *“op een actieve en openlijke manier zijn geloof als Ahmadi belijdt”*. Verzoeker meent dat hij zijn engagement binnen de gemeenschap *“wel degelijk vanuit religieuze beweegredenen en niet vanuit sociale”* opnam. Verzoeker meent dat, als hij dezelfde activiteiten in Pakistan uitoefent, dit beschouwd zal worden als een uiting van zijn geloof als ahmadi en hij daarom zal worden vervolgd. Verzoeker is van mening dat de centrale vraag die *in casu* moet gesteld worden is *“of het voor hem mogelijk zal zijn om zijn geloof verder vrijuit te belijden bij een terugkeer naar Pakistan”*. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR inzake vervolging op religieuze gronden van 28 april 2004, meer bepaald de punten 5 en 7. De activiteiten die verzoeker binnen de ahmadi-gemeenschap van België ontplooipte vallen binnen die geloofsbelijdenis. Verzoeker verwijst verder naar de zaak N.K. tegen Frankrijk van het EHRM van 19 december 2013, waarin wordt gesteld dat: *“la seule appartenance à la confession ahmadie ne suffit pas. Le requérant doit démontrer qu’il pratique ouvertement cette religion et qu’il est un prosélyte ou, à tout le moins, qu’il est aperçu comme tel (...)”*. Verzoeker verwijst verder naar een arrest van het Europees Hof van Justitie van 5 september 2012 in de zaak Y. tegen de Bondsrepubliek Duitsland, en waarin wordt gesteld dat: *“De subjectieve omstandigheid dat het in het openbaar beleven van een bepaalde godsdienstige praktijk, waartegen de betwiste beperkingen zijn gericht, bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, vormt een relevante factor bij de beoordeling van het gevaar (...)”*. Verzoeker verwijst tot slot naar richtlijnen van het United Kingdom Upper Tribunal, waarin wordt gesteld dat: *“If an Ahmadi is to demonstrate that it is of particular importance to his religious identity to practise and manifest his faith openly in Pakistan in defiance of the restrictions in the Pakistan Penal Code (PPC) (...), he or she is likely to be in need of protection (...)”*.

Aangaande het risico op vervolging van verzoeker vanwege het aanhangen van het Ahmadi-geloof, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit die informatie blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precarie situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt uit

deze informatie, noch uit deze die door verzoeker in zijn verzoekschrift worden weergegeven, dat ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden louter omwille van het behoren tot de ahmadi-gemeenschap. De objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat *“het gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd”*. Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven. De hoedanigheid van ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Ook UNHCR beveelt slechts erkenning aan *“depending on the individual circumstances of the case”* (UNHCR *Guidelines Religious Minorities Pakistan*, d.d. 14 mei 2012). In zoverre verzoeker verwijst naar zijn activiteiten voor de Belgische ahmadi-gemeenschap, kan worden vastgesteld dat uit die activiteiten louter een sociaal engagement voor de Ahmadi-gemeenschap blijkt, doch niet de *“openlijke belijdenis van de religie”* of deze die zouden kunnen worden gepercipieerd als *“bekeringsdrang”* (prosélytisme) door de Pakistaanse autoriteiten (zoals bepaald in de zaak N.K. tegen Frankrijk van het EHRM van 19 december 2013). Uit de sociale activiteiten voor zijn gemeenschap die -zoals in het verzoekschrift wordt uiteengezet- het poetsen van straten, beheren van donaties, instaan voor de veiligheid, het beheer van de bibliotheek en het organiseren van literaire wedstrijden, het doneren van bloed etc... omvatten, blijkt evenmin dat verzoeker een religieuze beleving kent die dermate belangrijk is voor zijn persoonlijke identiteit dat verzoeker dat geloof, in weerwil van de wettelijke restricties daarop in Pakistan, in de publieke sfeer zou gaan belijden. Uit die activiteiten blijkt louter een sociaal engagement ten aanzien van verzoekers gemeenschap, geen openlijke doordreven religieuze beleving van het geloof. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat dit van geen tel is, gezien hij dat sociale engagement *“wel degelijk vanuit religieuze beweegredenen”* opnam, doet geen afbreuk aan het feit dat hij in België zijn religie niet openbaar beleeft in de publieke ruimte en dat hij evenmin gedurende zijn verblijf in Pakistan nooit een belangrijke functie bekleedde. In tegendeel verzoeker verklaarde dat hij in Pakistan nooit enige openbare rol of functie had aangenomen. Evenmin uit de documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt kan een religieuze beleving blijken die dermate belangrijk is voor verzoekers identiteit dat hij zijn religie op een publieke manier zou gaan belijden en uitdragen.

In zoverre verzoeker stelt dat het louter belijden van het Ahmadi-geloof al een risico op vervolging inhoudt wijst de Raad op het door verzoeker aangehaalde arrest van het EHV in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Hoger is gebleken dat van een dergelijke godsdienstbelijdenis bij verzoeker geen sprake is. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de beweerdde recente problemen van verzoekers familie wordt gewezen op het gewijsde in het arrest nr. 112 503 van 22 oktober 2013 waar de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd vastgesteld. In zoverre verzoeker de recente problemen van zijn familie aan zijn persoonlijke problemen verbindt, kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de recente problemen van zijn familie. De Raad sluit zich voorts aan bij de motieven van de bestreden beslissing waarbij werd vastgesteld dat verzoeker deze beweerdde problemen slechts kan staven met slecht leesbare fotokopieën. Dergelijke stukken missen elke objectieve bewijswaarde, gezien zij makkelijk met knip- en plakwerk kunnen worden vervalst en uit objectieve informatie gebleken is dat vervalste documenten in Pakistan frequent te koop aangeboden worden (COI Pakistan, corruptie en documenten, d.d. 9 maart 2012). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee "*originelen van kopieën*" bij (stukken 4 en 6) evenals het originele medisch attest van de aanval op zijn broer en een "*originele kopie*" van de klacht (stuk 6). Voormelde stukken bezitten evenwel evenmin enige objectieve bewijswaarde, gezien het opnieuw fotokopieën betreffen. Eveneens het medisch attest dat verzoeker als origineel omschrijft is, hoewel voorzien van een kleurenstempel, duidelijk een fotokopie. De Raad besluit derhalve dat verzoeker de problemen die zijn familie na zijn vertrek uit Pakistan zou hebben ondervonden niet aannemelijk kan maken.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de functie van verzoekers vader zich in essentie beperkt tot het "*hoofd uitmaken van zeven Ahmadi-huishoudens*", hetgeen "*bezwaarlijk als een grote verantwoordelijkheid kan omschreven worden*" en verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging aldus niet kan ondersteunen. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "*de originele kopies*" ter bevestiging daarvan (stuk 7), doch ook hier gaat het slechts om kopieën waarvan de bewijswaarde relatief is.

Verzoeker werpt ten slotte nog in zijn verzoekschrift op dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou hebben gehouden met "*de verslechterde veiligheidssituatie van Ahmadi in Pakistan*". Ter staving hiervan verwijst verzoeker naar de stukken 8 tot 13 die hij bij zijn verzoekschrift voegt.

Aangaande het risico op vervolging wegens het loutere behoren tot de ahmadi-gemeenschap, kan worden verwezen naar wat *supra* reeds werd gesteld, namelijk dat de hoedanigheid van ahmadi op zich onvoldoende is om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Wat betreft de stukken die verzoeker bijvoegt ter staving van de verslechterde situatie voor ahmadi's, stelt de Raad vast dat daarin dezelfde situatie wordt geschetst als deze beschreven in de objectieve informatie van de commissaris-generaal. Daarin wordt eveneens een opsomming van sporadisch gewelddadige incidenten weergegeven, waarbij het geweld uitgaat zowel van statelijke als van niet-statale actoren, doch blijkt anderzijds eveneens dat het "*gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi worden vervolgd*" (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, dd. 29 maart 2013, p. 15).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) stelt de bestreden beslissing dat er zich in verzoekers regio van herkomst, de provincie Punjab, "*met enige regelmaat incidenten voordoen, doch dat er geen gewag gemaakt kan worden van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. Hierdoor kan niet gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2 c) bedoelde ernstige schade*". Dit motief vindt steun in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER